

ŠTEV.

7

• VERSKI LIST ZA MLADINO •

1940-1941

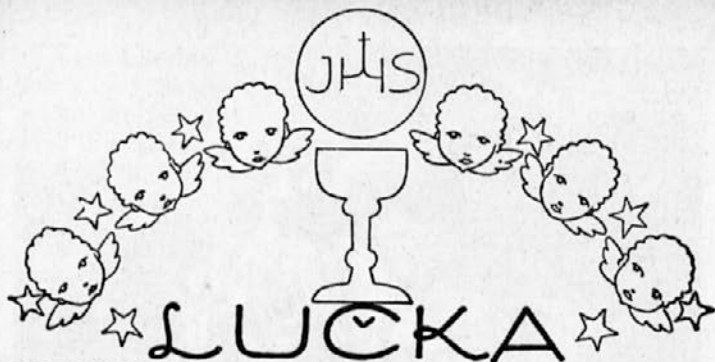
IZ ŠMARJA PRI JELŠAH.

Tudi k nam prihaja v precej velikem številu tako zaželjena in priljubljena »Lučka«. Komaj jo pričakujemo, da jo g. katehet prinesejo v šolo. Imamo namreč zelo dobrega in nad vse požrtvovalnega kateheta, ki vse svoje ve like zmožnosti posvetijo temu, da bi bila mladina res dobra in Bogu po volji. Iz hvaležnosti smo jim s pomočjo gospodične učiteljice za god pripravili vezilo. Že dva meseca prej smo mislile na to. Zbirale smo sv. maše, sv. obhajila in žrtvice. Z veseljem smo se udeleževale sv. maše in pogostejše prejemale sv. obhajilo. V ta namen smo tudi vsak dan v šoli zapele obhajilno pesem »Pridi, ljubi Jezus«. Dan pred godom smo imele verouk in tedaj smo izročile slavljenču duhovni šopek. Poleg tega smo jim poklonile šopek svežih vrtnic in nageljčkov. Vsi smo se radovali. Čeprav je bilo zelo mrzlo, smo na godovni dan skoraj vse pohitele v cerkev. Med sv. mašo, ki so jo darovali g. kaplan, smo pele in se združile z Jezusom v sv. Hostiji. Prav iskreno smo prosile za njihovo zdravje. Po sv. maši smo dobile spominske podobice s podpisi.

Čanžek Marija,

učenka V. odd. šmarske lj. šole.

Naslovna slika na ovitku predstavlja malega Jezusa, ki je pokoren svojemu krušnemu očetu sv. Jožefu in mu prinaša skromno malico. Praznik sv. Jožefa obhajamo 19. marca. Če je Jezus tako rad izpolnjeval želje sv. Jožefa, ko je le-ta še bival na svetu, koliko bolj ga bo uslišal zdaj, ko je sv. Jožef poveličan v raj. Zato se pa zateci z veliko vnemo k njemu na njegov praznik v vseh težavah, ki jih imaš. Sv. Terezija je govorila iz svoje izkušnje, ko je dejala: »Kadar koli sem se zatekla k sv. Jožefu, vedno sem bila uslišana.« Prosi, pa boš prejel!

LETO VI.

MAREC 1941

ŠTEV. 7

Poberi se, satan!

Evangelij prve postne nedelje govori o Jezusu, kako se posti 40 dni in 40 noči, nato ga pa satan skuša. Jezus dovoli skušnjavcu, da se trikrat zakadi vanj, pa je zato tudi trikrat premagan. »Poberi se, satan,« vzklikne Jezus pri tretjem napadu in hudobni duh je dokončno poražen. Jezus se je pustil skušati zato, da bi nam pokazal, kako naj se tudi mi v skušnjavah odločno borimo, da bomo, zaupajoč v božjo pomoč, vedno srečno zmagali.

Satan je mogočen gospod in ima celo armado služabnikov in pomočnikov: najame si izložbena okna, pekarnice, slaščičarne, gostilne, kino-dvorane, gledišča, knjige, slike in pri tem šepeta na uho: »Za koga so vse te lepe stvari? Vzem, beri, jej, pij, glej! Vse dobro pride od Boga in je tvoje!«

Kaj boš storil, če te napade skušnjavec? Ali ga boš poslušal in ubogal kot Eva v raju? Ali pa ga boš odločno zavrnil kot Kristus v puščavi?

Satan je zelo zvit gospod. Dobro pozna tvoje nagnjenje. Ve, kako sladkosneden si in kako rad ližeš zlasti tiste sladkorčke, ki so debeli in imajo obliko svilnate blazinice. »Poslušaj me, Francek moj dragi! Očka ima shranjen denar v predalu. Vzem ključek z omare in denar ti bo kar sam skočil v žep. Do trgovca je le nekaj minut in — sladkorčki ti bodo oslajali grenko življenje...«

»Poberi se, satan!«

Prijateljček, kaj boš storil? Ali se boš s satanom pogajal? ali boš poslušal njegovo šepetanje? Gorje! Le tega nikar! Odločno se mu upri: »Poberi se, satan! Nikar ne misli, da me boš pridobil in naredil za sužnja strasti in greha. Ne! Moj Gospod je Kristus. Njegov sem popolnoma. Ti pa se poberi, odkoder si prišel!«

Neobhodno je potrebno, da pridejo skušnjave, toda tvoj sklep naj bo: Junaško se bom skušnjavi vedno upiral in Gospoda zaupno prosil: »Gospod Jezus, ti si premagal skušnjavca v puščavi, pridi na pomoč moji slabosti, da tudi jaz skušnjavi ne podležem, temveč ostanem tebi zvest do konca.«

Mihčeva spoved.

Prišel je resni postni čas. Mihec je začul v svojem srcu glas: »K spovedi pojdi!« Joj, več mesecev je že minilo, odkar se je zadnjič spovedal. Brez pravega veselja je stopil v cerkev. Pri spovednici je bilo mnogo ljudi in Mihec je moral dolgo čakati, preden je prišel na vrsto. Opažoval je ljudi in zapazil, kako resno, skoro žalostno so poklekali k spovednici. Čemu ta potrlost? Seveda, grehe imajo v duši, morda celo smrtne grehe. Kdor pa ima smrtne grehe, je suženj satana. Zato pač ni nič čudnega, če so njihovi obrazi žalostni in temni.

Ko pa prihajajo ljudje iz spovednice, kako se jim svetijo oči, kako veseli so, lica so jim rožno nadahnjena zaradi tihega notranjega veselja. In Mihec je moral priznati: Veseli so zato, ker nimajo nobenega greha več. — Tedaj se je pričel tudi Mihec polagoma veseliti, čeprav ga je močno zbadala misel na lastne grehe.

Pogled mu je obvisel na sliki nad spovednico, ki predstavlja Jezusa, dobrega pastirja. Pomislil je, kako so bili judovski duhovniki trdi z ljudstvom, Jezus pa je bil dober in z vsemi prijazen. Vse ljudi je hotel privedi v nebesa, kakor vodi dober pastir ovce na dobro pašo.

Zveličar nas pozna vse; dobro ve, česa nam manjka in nam pomaga, da moremo Bogu zvesteje služiti. Često pa mu uide ta ali ona ovčica: božji otrok naredi smrtni greh. In kaj si misli dobri Pastir? Morda govori: »Le pojdi, kamor hočeš; imam drugih dovolj.« Ne! Z bridkostjo v srcu išče izgubljeno ovco in jo kliče: »Kje si? Pridi! Vrni se!« Včasih mora iskati zelo dolgo. Končno jo najde vso zapleteno v grehe. Uboga duša! Jezus jo reši vezi v spovedi in jo ozdravi. Ne reče ji žal besede, ampak govori svojim angelom: »Veselite se z menoj. Izgubljeno ovco sem zopet našel.«

Nehote se je Mihec spomnil na znano pesem:

»Jezus, pastir si, mi tvoje ovčice.

Daj, da ne zajdemo s pota resnice...«

Obudil je še enkrat kesanje. Preden je odšel z doma, je prosil mamo odpuščanja. Mama mu je rekla: »Mihec, vzemi stvar resno. Ne pozabi, kaj boš danes Bogu obljubil.« Spomnil se je živo teh materinih besed in sklenil je,

da ne bo več lagal, da ne bo več pasel lenobe, da ne bo pretepal bratca...

Žmolil je še očenaš. Ko je odšel iz spovednice, je bil tudi on ves srečen in sklenil je, da se bo zopet kmalu spovedal.

Lučkarji in Lučkarice! Ali se vi radi spovedujete? Ali izvršite vse tako natančno kot Mihec? Kako čakate pri spovednici? Morda ste nemirni, se smejete, šepetate? To pa je slaba priprava na tako vzvišen zakrament. Če si v tem doslej kaj zagrešil, pazi, da bo v bodoče boljše. Tako bo spoved tudi zate vir resničnega veselja.

To se ne da poplačati.

1857. je izbruhnil v Indiji krvav vojaški upór. Na določeno uro je bila vsa severna Indija v plamenih in zmešnjavi. Najhuje je bilo okrog Delhija. Ropotanja uporniških bobnov in zverinskega tuljenja se je neka angleška gospoda tako prestrašila, da je pozabila na svoja otroka. En otrok je bil star 3 leta, drugi pa 6 let. Otroka sta prestrašena zbežala pod neki most, da bi se tam skrila. Od daleč ju je opazil neki hinduski spokornik, prosjak. K njima gre in vidi, da sta otroka Evropejcev, ki je zoper nje izbruhnila vstaja. Mlajšega otroka vzame v naročje, starejšega pa prime za roko ter ga pelje 40 ur daleč v mesto Agro. Vedel je, da so vsi Evropejci pribežali v trdnjavo tega mesta, zato je upal, da bo tam našel njune starše. Prišel je v Agro. Vojaška straža pred trdnjavo pa ni pustila niti enega Indijca v bližino. Vsak poskus, da bi otroka spravil bliže, ga lahko stane življenje. On pa se ne briga za to. Straža zavpije: Stoj! On obstane, vojaki pridejo. Tedaj jim reče, da je našel ta dva otroka v Delhiju pod nekim mostom in je uverjen, da so njuni starši tu, zato ju je sem pripeljal. Straža takoj sprejme otroka, prosjaku pa ne verjame. Vrgli so ga v temno ječo kakor begunca in izdajalca. Ko je sedel v ječi, sta našla otroka svojega očeta in svojo mater. Pripovedovala sta staršem, kako ju je neki črni človek rešil in pripeljal sem, kako je na potu zanju skrbel kakor mati, kako ju je vodil skozi divje tolpe upornikov ter ju branil, da se jima ni zgodilo nič žalega. A ko so ju vprašali, kje je ta človek, tedaj sta otroka jokaje odgovorila, da so ga vojaki vrgli v temno ječo. Starši so takoj odšli z otrokoma k poveljniku trdnjave, ter so tam vse javili, kaj se je zgodilo. Guverner je takoj poklical tega prosjaka spokornika in ga vprašal, kakšno nagrado želi za svoje plemenito delo. Spokornik pa reče: »Takega dela ljudje ne morejo poplačati.« — »Tu imaš 36.000 forintov,« mu ponudi guverner. — »Nimaš toliko bogastva, da bi mogel to delo poplačati,« odvrne spet

»Duša mu potrta je do smrti...«

prosjak. Guverner pa ni hotel odnehati in je nagovarjal spokornika, da bi sprejel vsaj nekaj za spomin za svoje delo. »Ako že moram kaj vzeti za spomin, te prosim, izkoplji poleg moje hiše vodnjak in nasadi okrog njega nekaj dreves, da se bo mogel utrujen popotnik okrepčati in v senci odpočiti, da bo potem opravljal slična dela.«

Anton Vizjak D. J.

Jezus na Oljski gori.

*Oljsko goro tiha noč pokriva,
polok Cedron žalostno šumlja.
Bleda luna za oblak se skriva,
zvezdica nobena ne miglja.*

*Pa zakaj žaluje Oljska gora
in nebo se z zemljo žalosti?
Oj, ne vprašaj, le solze pretakaj
z Jezusom, ki pot krvav poti.*

*Duša mu potrta je do smrti,
srce krči se od žalosti,
bleda usta iščejo utehe,
o strašni uri vse ga zapusti.*

*Mi pa, Jezus, mi ne zapustimo
Te nikoli, res nikoli ne!
Le po Tebi vroče hrepenimo;
Ti si naš zaklad in naše vse.*

Narodna.

Od tedaj ni več klet . . .

Bogat kmet se vrača s sejma proti domu s polno listnico denarja v žepu. Pot ga vodi skozi temen gozd, ko prične močno deževati. Kmet je prav kmalu do kože premočen, zato ves besen preklinja dobrega Boga. Sredi gozda pa čaka nanj ropar, ki ga hoče ustreliti in izropati. Že dvigne puško, pomeri, pritisne na petelina, toda — puška ne poči. Dež je premočil tudi smodnik v puški. Kmet je hitrih krač zbežal in ušel tako smrti. Močno se je sramoval svoje kletve in od tedaj ni nikdar več preklinjal.

Drejče in radio.

Stric Jule je hodil za fantkom, ljudje so ga v gneči suvali s komolci, ga odrivali in mu stopali na noge, tako da se je od utrujenosti komaj še prestopal in se šibil pod težo katalogov vseh tvrdk.

»Drejče, ali ne bi šla zdaj domov?«

»Saj še ne bodo zaprli,« ga je začudeno zavrnil Drejče.

»Le poglej, koliko morava še ogledati!«

Spet potegne svojega nesrečnega strica naprej, tako da ta zdihuje in sam pri sebi trdno sklene, da nikoli več ne pojde na nobeno razstavo.

Čez uro ali kaj ubogi stric, ves ožuljen in do krvi pojojen, spet predlaga:

»Drejšče, zdaj imaš pa gotovo že dosti. Pojdiva!«

Zdaj je Drejšče pripravljen. Pa ne zato, ker je morda utrujen, kaj še, ampak slišal je, da zunaj avtomobile pre-kušajo.

»Pa se menda vsaj ne misliš voziti?« vpraša stric ves nesrečen.

»Zakaj pa ne? Saj si mi vendar obljubil, da me boš zabaval!«

Stric se je moral vdati.

Zunaj ob ploščadi stoji cela vrsta avtov. Drejšče si izbere najbolj urnega. In že se zaprašijo proti Št. Vidu, da se zadnja kolesa komaj dotikajo tal.

Stricu brije v obraz ostra sapa, ob vsaki meni brzine ga vrže kvišku in krčevito se drži za voz.

Klobuk mu je že odneslo, lasje mu zmršeni štrlijo pokonci, zobje šklepetajo. Zavihne si ovratnik pri suknji in plaho reče: »Ne tako hitro!«

Motor pa poje tako glasno, da strica nihče ne sliši. Sicer pa hoče šofer tudi pokazati, kaj njegov avto zmore, kako poslušen je na vsak gib. Zato preskusi vse brzine, vse obstanke, vse okrete.

Št. Vid je že za njimi in po krasni cesti drvi, da je groza. Zdaj naenkrat obstanejo, vozijo navzad, se umaknejo umišljeni oviri in zapode spet naprej.

Strica je vrglo naprej, da si je potolkel nos, potem pa z glavo treščil ob jekleni držaj. Preplašeno pogleda, kako gre Drejščetu. Ta pa na svojem sedežu skaklja ko žoga, ploska z rokama in se na ves glas smeje. No, naj bo, se vsaj zabava!

Tudi nazaj so se pripeljali brez nezgode, čeprav je bil stric komaj malo še živ. Izstopila sta in stric je rekel:

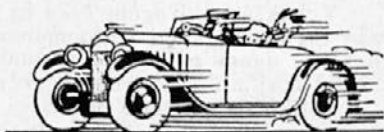
»Zdaj, Drejšče, pa nikamor več! Domov!«

Drejščetu je prav, saj je pa tudi že pozno in razstavo so medtem zaprli.

Veselo, s' kapo postrani in z rokama v žepu je korakal Drejšče domov. Za njim pa se je z razboljenimi nogami opotekal stric in sopihal pod katalogi.

Spotoma je ubogi stric, ki je vse prej ko bogat, računal, koliko ga je ta pustolovščina veljala. Vstopnina 20 dinarjev, vožnja 50 dinarjev, nagrada šoferju 15 dinarjev! — Niso pa tu še vštete maže za ranjene noge in praški zoper razburjenje. Že zdaj čuti, da ga napada nahod. Ačhm! Ačhm! Ačhm! Smo že tam. Še vesel je lahko, če se ne bo vnelo grlo!

No, pa saj je navsezadnje glavno to, da se je Drejšče zabaval. In zabaval se je, da že dolgo ne tako. Res mu je

In že se zaprašijo proti Št. Vidu...

obrazek spet resen in zamišljen. Najbrž je ves pri avtomobilih. Pa ne. Dvigne namreč glavo in reče:

»Nisi imel sreče, ko si me prisilil, da grem s teboj. Ravno danes je bil na radiu lep koncert in Filip me je povabil, da bi ga poslušal. (Tu fantek vdano vzdihne.) No ja, pa naj bo! Samo da sem ti napravil veselje!«

9. Kako je Drejče potoval.

Drejče hujša. Drejče blede in njegov nekdanji okrogli obrazek postaja vsak dan bolj droben in žalosten.

»Otrok potrebuje podeželskega zraka,« odloči mama. »Pošljimo ga za nekaj dni k stari mamili!«

Stara mama ima namreč blizu Trsta lepo posestvo in tam zdaj stanuje. Drejček bo torej šel k nji, spremljal pa ga bo očka.

V kakšnem drugem času bi se Drejče tega potovanja zelo razveselil, kajti staro mamo ima rad, rad tudi deželo in vlak; danes pa mu je vseeno.

»Tukaj ali kje drugje,« reče otožno.

Toliko da pogleda očeta, ki pride domov in pove, da je že kupil vozna listka za brzec.

»No, Drejče,« je rekel sinku, »se nič ne veseliš potovanja?«

Drejče si seveda ne upa reči ne, zato samo žalostno prikima.

»Imam pa zate še eno lepo novico.«

Drejče pa nič kaj ne verjame. Lepo novico? Bo pa že spet kakšna šolska knjiga, zvezek za račune ali kaj podobnega, kar Drejčetu prav nič ne diši... Pa le ne bo, kajti očka ga vzame na kolena in stisne k sebi.

»No, sam ugani, kaj bo lepega v našem vlaku!«

Drejče je vljuden, zato razmišlja in uganko rešuje. Lepega? Čakaj! Oh, kdo bi si ubijal glavo.

»Ne vem — morda jedilni voz?«

»To že, vendar pa je še nekaj boljšega.«

»Lepa stranišča?«

»Oh, ne, Drejče, le še pomisli! Nekaj, kar imaš rad.«

»Kar imam rad?« se Drejče naenkrat ogreje.

»Da — no, že veš?«

In medtem ko Drejče s prstom na nosu tuhta, mu očka zašepeta:

»Lep... radioaparati!«

To pot pa Drejčetu zasije obraz kakor polna luna in usta se mu odpro prav do ušes.

»Veš, železniško ravnateljstvo dela poskuse, kako bi se ta reč obnesla. In prav ti boš imel to srečo, da boš radio lahko poslušal, ker ni gotovo, da bi to novotarijo obdržali.«

A Drejče ga že več ne posluša. Radio v vlaku, pomislite! Tako dolgo že po njem hrepeni in zdaj ga bo celega pol dne sam lahko navijal in poslušal! London? Gumb bo zavrtel in London bo govoril! Rim? Spet samo

gumb in Rim, bo pel! Oh, kolikšna sreča kar naenkrat! Drejčetu se kar v glavi vrti.

Zapleše po sobi, maha z rokami in vpije:

»Si slišal, maček? Radio bo v vlaku! Ali bo lepo!«

Mačka pa je neprijetno dirnilo, da ne bo smel biti zraven, zato se je prezirljivo namrdnil. Medvedek pa še časa ni imel, da bi se začudil, kajti že so ga zavili v papir in priložili tri kroglice naftalina.

Na vse to pa danes Drejče ne da dosti. Saj ima drugega dela dovolj, da bo čast delal vlaku, ki bo imel radio. Očka in mama razumeta njegov ponos, zato mu kupita lep nov kovčeg in še celo palico, ki ima za držaj koščeno pasjo glavico. V popotni obleki in s karirano čepico na glavi pač ne bo delal sramote sreči, ki ga je doletela.

V vlaku se usede lepo na klop, gleda skozi okno pokrajino, ne da bi zehal, in pazljivo posluša, ko mu oče razlaga kraje.

Vse to je že lepo in zanimivo, a Drejče misli na radio. Gradovi s svojo zgodovino se mu zdijo dolgočasni, polja ga ne zanimajo, od brzovarnih drogov pa se mu v glavi vrti.

Na srečo se oče sam spomni, kaj je fantku obljubil.

»Če bi rad poslušal radio, Drejče, lahko odideva v so-sedni vagon.«

Drejčeta kar vrže s sedeža. Težko pa je hoditi, kajti brzec ne pozna šale in te trešči levo ali desno, da je veselje. Drejče se zaletava, stopa ljudem na noge, buta ob kovčge in se sproti opravičuje: »Oh, oprostite, gospod — oprostite, gospa, nisem naredil nalašč!« Res ga premetava, zato pa še ni nevljuden.

»Drejče, pozor! Dobro se oprimi ograje!«

Spet nova ovira. Treba bo skozi hodnike v drug vagon. Kako se škatla iz kavčuka maje in trese! Kakor da bi šel skozi harmoniko. A Drejče tudi pogum lahko pokaže, kadar gre za to, da sliši radio. S krepkim in odločnim korakom prehodi harmoniko.

Glejte ga, že sedi pri mizi z radiom, nataknil si je slušala, sklenil roki in se zamaknil.

Potnikom je všeč njegovo navdušenje, gledajo ga in se smehljajo. A Drejče se zanje kaj malo zmeni, na vsa ušesa posluša, ves se je zatopil v glasbo.

Ali je lepo, ali je lepo! Radio poje in govori. Gosli se oglašajo, flavte žvrgolijo in lovski rog brni. Sijajno! Vse naenkrat sliši in Drejčetu se zdi, kakor da bi v rokah držal vesoljni svet.

Pretekla je že cela ura, potniki so se naveličali in se vrnili vsak v svoj voz. Tudi očka ima kmalu zadosti, ne mara pa oditi, da ne bi svojemu fantku kvaril veselja.

Sv. Kazimir pred Marijinim oltarjem.

Sveti Kazimir.

(Njegov god je 4. marca.)

Oče sv. Kazimira je bil kralj Poljske. Zato je pač umljivo, da je bil naš svetnik že od mladosti obdan od sijaja in bogastva. Toda zelo zgodaj je Kazimir spoznal puhlost in ničevost vsega posvetnega, pa tudi veliko srečo tistega človeka, ki služi s celim srcem Jezusu.

Ako mu je hotel njegov vzgojitelj narediti zares veliko veselje, mu je moral samo dovoliti, da je smel ostati dalj časa v cerkvi pred oltarjem prečiste Device. Molil je vsak dan prelepi slavospev, ki ga je sam spesnil, čigar prva kitica se glasi:

Dan za dnevom	Nje dejanja,
s svetim spevom	godovanja,
čast Marije oznanjuj!	duša vneto mi praznuj.

Dal si je to pesem položiti v rakev, kjer so jo čez 120 let našli na njegovih prsih.

Ubožce je ljubil kot svoje brate. Ko so se nekateri dvorjani nad tem zgražali, jim je dejal: »S tem, da strežem ubožcem, samega sebe častim. Ne želim večje časti, kot streči najbednejšemu siromaku.«

Slovo.

(Za materinski dan.)

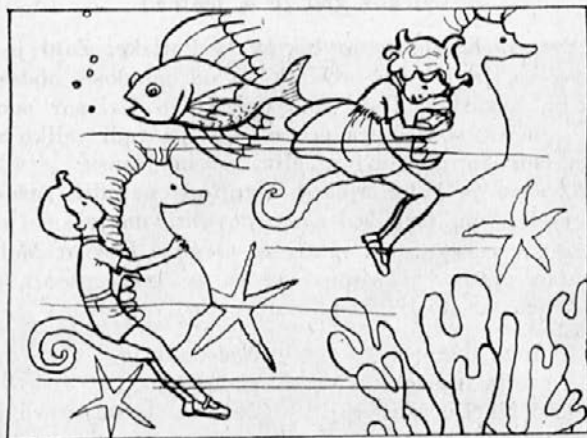
*Ko se mesečina razlila je po nebu,
— od doma šel je fantič čisto sam,
še sam ni vedel kam ...*

*Še enkrat ozrl se v svoj rodni je kraj,
To slovo zelo tužno je biló,
ker mu v mladosti je bilo tako lepo ...*

*V mislih se je še enkrat spomnil na njo —
na mater, ki morala je prehitro v zemljo.
Z robcem utrnil je solzno oko ...*

Mencinger Janez

Nežica in Poldek pri Rožnati ribi.

11.

Naenkrat so na dnu. Otroka se ne moreta načuditi. Vse se koplje v mili polmračni svetlobi. Pesek blesketa, morske zvezde žarijo, podobne rumenim, zelenim, modrim draguljem. Vse to pa so živali in rastline! Zdaj pa zdaj se mora Nežica skloniti, da ne trči z glavo ob kako ribo, ki sama sebi sveti. Nekatere imajo velike oči kakor kake žaromete, drugim svetijo plavuti ali pa žarijo po hrbtu in trebuhu ter si tako svetijo na svoji poti. Med rakci brez klešč pregiblje svoje bodice ježek; pravi rak modre barve bojevito grozi s svojimi kleščami, rak puščavnik pa s težavo premika svojo pretesno hišico, sposojeno od polža.

Pošta malega Jezusa

Iz št. Ruperta pri Mokronogu.

Sentrupertske otroci prav radi prebiramo »Lučko« in že težko pričakujemo tistega dne, ko jo gospod katehet z nasmehom na ustih prinesejo v šolo. Imamo Marijin vrtec, v katerem nas je precejšno število. Pri mesečnih sestankih imamo tudi razne igrice. Obiskujemo tudi velikokrat obhajilno mizo in molimo vneto za mir med narodi.

Ela Prah.

Sv. Križ pri Rogaški Slatini.

Naša nadžupnija Sv. Križ leži blizu zdravilišča Rogaške Slatine. Zdravilišče Rogaška Slatina je znano daleč po svetu. Tukaj izvirajo trije vrelci: Tempel, Stiria in Donat. Semkaj se pride zdraviti mnogo ljudi iz raznih krajev in držav. Če prideš poleti v Slatino, slišiš mnogo čudnih govoric. Poleti imamo tudi godbo, da malo razveseljuje tujce in domačine. Našo nadžupnijsko cerkev je blagoslovil naš nepozabni škof A. M. Slomšek. Notranjščina cerkve je zelo lepa. Ima tri oltarje in štiri vrste klopi. Imamo tudi Društveni dom, v katerem se vrše lepe igre. Tudi jaz sem že igrala v Društvenem domu.

Rozalka Boršič.

Iz Dolnje Bistrice.

Tu nas je veliko število Lučkarjev, ki ta naš prelepi časopis zvesto prebiramo in vneto izpolnjujemo »Jezusove dneve«. — Povedati vam moram, da smo ustanovili Marijin vrtec; zelo smo ga veseli. Vsak mesec prihajamo pred Marijin oltarček, kjer s pesmicami častimo Marijo. Pogostoma hodimo k svetemu obhajilu, ki nam je dušna hrana in opora, da bomo ostali zvesti Jezusovi otroci.

Agica Režonja,
učenka VII. r.

Slatina Radenci.

Gotovo so vsi bralci in bralke slišali že kaj o letovišču Slatini Radenci. Štiri kilometre od tod pa se dviga prekrasna cerkvica sv. Marije Magdalene, v katero se vsi župljani z veseljem zatekajo s prošnjami in željami, predvsem pa še mi mladi Lučkarji. Vsakokrat smo hiteli v cerkev in se vrnili veseli in zadovoljni, toda v nedeljo, dne 15. decembra, smo se vrnili iz cerkve domov žalostni in objokani. Potrla nas je vest o nenadni smrti našega rojaka dr. Antona Korošca, moža, ki je do zadnjega trenutka tvegjal svoje življenje za nas Slovence, posebno pa še za mladino. Nobeden izmed nas Radenčanov ni našel toliko moči, da bi napisal v »Lučki« nekaj besedi za umrlim našim vojakom, le jaz uboga deklica sem se kljub veliki nenadni izgubi ojunčila. Izgubili smo predobrega očeta, ki nas je v resnici ljubil. Lučkarji, naša dolžnost je, da mu vrnemo to veliko ljubezen. Zato prosim vse otroke, ki bodo brali te moje vrstice, da takoj zmolijo za rajnega voditelja Slovencev enkrat zdravamarijo. V tem naj bo naša zahvala.

Klobasa Micika,
učenka 8. razr. višje ljudske šole.

† **Terezika Kurbus**, učenka II. razreda ljudske šole pri Sv. Benediktu v Slovenskih goricah. — Ko smo se drugi že veselili božičnih počitnic, smo žvedeli za njeno smrt. Le en dober mesec je še hodila v šolo, potem pa smo slišali, da je naša součenka hudo bolana. Molili smo zanjo. Morala je iti v bolnišnico, pa ji niso mogli zdravniki več pomagati. Vsa vdana je odšla za svojim mlajšim bratcem k ljubemu Jezusu, saj je bila z nami že lani pri prvem sv. obhajilu. Zanj smo na dan pogreba prejeli sv. obhajilo, ob grobu, ko smo se od nje poslavljali, pa smo vsi jokali.

Součenke.

† **Ažbe Janez**, učenec I. razreda ljudske šole v Marijanišču v Ljubljani. Umrli je 16. januarja 1941. Ni še znal brati, pa je bil že naročnik »Lučke«, katero so mu morali starši prebrati od začetka do konca. Ko pa je poznal črke, je sam poskušal brati in je bil kar nestrpen, ker mu ni šlo gladko. Zelo rad bi bil ministrant, vedno je nosil s seboj knjižico »Ministrant« in so mu jo starši tudi dali v krsto. Bil je dober in živahen deček. Vsi smo ga imeli radi. 21. novembra 1940 je bil zadnjikrat v šoli. 25. novembra je moral v bolnišnico, iz katere se ni več vrnil. Vsi smo upali, da bo konec januarja že med nami, a namesto v šolo je šel k Bogu. Mi smo ga ljubili, a Bog ga je še bolj, zato ga je vzel k sebi in ga uvrstil med svoje angelčke. Mali Janezek bo prosil pri Bogu za nas in tudi mi ne bomo pozabili nanj.

† **Vinko Pestotnik**, dijak 1. r. real. gim. v Ljubljani. Nismo skoraj mogli verjeti žalostno resnico, da je Tvoje mlado življenje tako hitro ugasnilo. Vedeli smo sicer, da si bil težko bolan, saj nas je p. prefekt prosil, naj molimo zate, da Ti Gospod olajša bolečine. In res, prosili smo, vsak dan smo prosili Gospoda, naj se s Teboj, Vinko, zgodi volja božja... Pa se je volja božja zgodila in Tebe ni več... Šel si po plačilo k Tistemu, katerega si vsak dan z vso ljubeznijo prejemal v svoje mlado srce... Dragi Vinko! Težko nam je, ko si se od nas za vedno poslovil, zlasti nam je težko, ker si nam bil dober in iskren prijatelj. A mi vemo, da je Tvoja mlada duša bila lepa in čista — in da si zato že v nebesih, kjer uživaš večno blaženost.

Gojenci Serafinskega kolegija.

† **Ojsteršek Marija**, učenka 1. a razreda ljudske šole v Laškem, umrla dne 24. decembra 1940. Hodila je komaj štiri mesece v šolo. Imela je posebno veselje do učenja. Domače naloge je prinašala vsak dan skrbno sestavljene in spisane. Vsi učenci z učiteljico vred so jo imeli zelo radi. Zadnji šolski

dan pred božičnimi prazniki je še vesela prepevala pred jaslicami v šoli: »Sveta noč, blažena noč...« Še isti dan se je morala ob prihodu iz šole vsa premražena vleči v posteljico. Tik pred svetim večerom jo je mali Jezus poklical k sebi v nebesa.

† **Mešič Fredi**, uč. 2. r. v Lokavcu, umrl 23. jan. 1941. Žalostno so zapeli zvonovi in naznanili Fredijevo smrt. Tako mlad si odšel od nas k nebeškemu Očetu med rajske krilatce. V šoli si bil vedno vzor drugim. Zato so Te pa tudi ljubili gospa učiteljica in gospod kaplan. Ljubili pa smo Te tudi

mi šolarji in Te ne moremo pozabiti. Tolaži nas pa zavest, da se enkrat vsi srečno snidemo v nebesih. Počivaj sladko, dragi Fredi, in lahka naj Ti bo zemljica!

Gorišek Terezija.

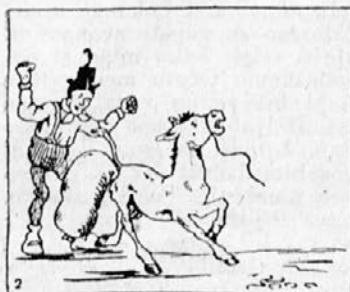
† **Veronik Drago**, učenec 5. razr. ljudske šole v Slivnici pri Mariboru, umrl dne 30. jan. 1940. Doma je bil pod zelenim Pohorjem, čigar lepoto je silno ljubil. V Marijinem vrtcu je bil zelo srečen. Ko je prebiral »Lučko«, ni nikdar prezrl zadnje strani, kjer so zapisana imena onih, ki so

v pomladnem cvetu vsi nedolžni šli v večnost. Še pred božičem je z otroškim veseljem pripravljaval nove, lepe jaslice ter se veselil onega dne, ko jih bo lahko postavil. Pa kruta bolezen ga je prej vrgla na bolniško posteljo. Na sveti večer je z žalostjo gledal z bolniške postelje, kako so drugi namesto njega postavljali jaslice. In skozi okno je bil uprt njegov pogled v prijazne hribočke, kjer se je množica njegovih otroških prijateljev smučala, med katerimi je bil nekoč silno rad in se smučal po strminah. Tik pred Svečnico je vzela Marija njegovo dušo k sebi in jo presadila v nebeški vrt, kjer v družbi s svojim štirinajstletnim bratcem Alfonzom prosi za svoje žalostne starše, bratca in sestre in sorodnike, ki so ga zaradi njegove tihe narave, potrpežljivosti v bolezni in krotkosti neizrečeno ljubili.

Veronik Marica,

učenka 4. razreda ljudske šole.

Pošteni osel.

Lučkarji! Lučkarice! Sestavite na podlagi teh slik kratko vsebino zgodbe o poštenem oslu, ki noče prenašati ukradenega blaga.

Trije najboljši spisi bodo nagrajeni. Vesel bom zlasti, če mi napišete pod vsako sliko par verzov. Pošljite mi spise vsaj do 5. marca na naslov: Uredništvo »Lučke«, Ljubljana, Marijin trg 4.

„Jezusovi dnevni“

[illegible]

Otroci!

Pričeli smo sveti postni čas in bližamo se najresnejšemu tednu vsega leta — velikemu tednu. V teh dneh mislite pogosto na trpečega Zveličarja. Svet ga tako kruto žali, ko se vdaja strastem sovraštva — vi mu pa delajte veselje s sveto ljubeznijo. Varujte se greha, z veliko pobožnostjo prejemajte svete zakramente, zvesto izpolnjujte »Jezusove dneve« in vse vaše žrtve darujte v ta namen, da bi dal Gospod skorajšnji mir vsemu svetu.

»Lučko« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Jože Kramarič). Stane za vse leto 6 din. — Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana. Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.